

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
H. SAUGMANDSGAARD ØE
fremsat den 21. december 2016¹

Sag C-696/15 P

**Den Tjekkiske Republik
mod**

Europa-Kommissionen

»Appel – transport – direktiv 2010/40/EU – indførelse af intelligente transportsystemer på vejtransportområdet – delegation af beføjelser til Europa-Kommissionen – delegeret forordning (EU) nr. 885/2013 – tilrådighedsstillelse af informationstjenester vedrørende sikrede parkeringspladser for lastbiler og erhvervskøretøjer – delegeret forordning (EU) nr. 886/2013 – data og procedurer for vederlagsfri tilrådighedsstillelse af et minimum af generel trafik sikkerhedsinformation for brugerne – Kommissionens angivelige overskridelse af grænserne for delegationsbeføjelsen«

I – Indledning

1. Med appellen har Den Tjekkiske Republik nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 8. oktober 2015, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen², hvorved Retten frifandt Kommissionen i to sager, der var anlagt med henblik på at opnå annullation af delegeret forordning (EU) nr. 885/2013³ og delegeret forordning (EU) nr. 886/2013⁴, som er vedtaget af Kommissionen (herefter »de omtvistede forordninger«) for at supplere direktiv 2010/40/EU⁵ om intelligente transportsystemer (herefter »ITS«) på vejtransportområdet.

2. Jeg vil af de nedenfor anførte grunde foreslå Domstolen at forkaste appellen.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – T-659/13 og T-660/13, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:771.

3 – Kommissionens forordning af 15.5.2013 om supplerende af direktiv 2010/40 (»ITS«-direktivet) hvad angår tilrådighedsstillelse af informationstjenester vedrørende sikrede parkeringspladser for lastbiler og erhvervskøretøjer (EUT 2013, L 247, s. 1).

4 – Kommissionens forordning af 15.5.2013 om supplerende af direktiv 2010/40 hvad angår data og procedurer for vederlagsfri tilrådighedsstillelse, om muligt, af et minimum af generel trafik sikkerhedsinformation (EUT 2013, L 247, s. 6).

5 – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 7.7.2010 om rammerne for indførelse af intelligente transportsystemer på vejtransportområdet og for grænsefladerne til andre transportformer (EUT 2010, L 207, s. 1).

II – Retsforskrifter

A – Direktiv nr. 2010/40

3. 3., 7. og 18. betragtning til direktiv 2010/40 har følgende ordlyd:

- »(3) Intelligente transportsystemer (ITS) er avancerede applikationer, der uden at besidde intelligens som sådan har til formål at stille innovative tjenester vedrørende forskellige transportformer og trafikstyring til rådighed og at gøre det muligt at holde de forskellige brugere bedre underrettet og at anvende transportnettene på en mere sikker, koordineret og intelligent måde.
- (7) For at sikre en koordineret og effektiv indførelse af ITS i Unionen som helhed bør der indføres fælles specifikationer, herunder, hvis det er hensigtsmæssigt, standarder, der definerer yderligere detaljerede regler og procedurer. Inden Kommissionen vedtager specifikationer, bør den vurdere, om de er i overensstemmelse med visse nærmere definerede principper som anført i bilag II. Der bør først og fremmest gives prioritet til de fire hovedområder for udvikling og indførelse af ITS. [...]
- (18) Væsentlige interessenter såsom ITS-tjenesteudbydere, ITS-brugersammenslutninger, transport- og anlægsoperatører, repræsentanter for fremstillingsindustrien, arbejdsmarkedets parter, faglige sammenslutninger og lokale myndigheder bør have mulighed for at rådgive Kommissionen om forretningsmæssige og tekniske aspekter ved indførelsen af ITS i Unionen. Med henblik herpå bør Kommissionen i nært samarbejde med interessenterne og medlemsstaterne nedsætte en rådgivende ITS-gruppe. [...]«

4. I artikel 4, nr. 1) og 17), i direktiv 2010/40 fastsættes følgende definitioner:

- »1) »[ITS]«: systemer, hvori der anvendes informations- og kommunikationsteknologi i forbindelse med vejtransport, herunder infrastruktur, køretøjer og brugere, og i forbindelse med trafikstyring og mobilitetsstyring samt for grænsefladerne til andre transportformer

[...]

- 17) »specifikation«: en bindende foranstaltning, hvorved der fastsættes bestemmelser om krav, procedurer og andre relevante regler«.

5. Dette direktivs artikel 5 med overskriften »Indførelse af ITS« bestemmer:

- »1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at specifikationer, der vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 6, anvendes på ITS-applikationer og -tjenester, når disse indføres, i overensstemmelse med principperne i bilag II. Dette berører ikke den enkelte medlemsstats ret til at træffe afgørelse om indførelse af sådanne applikationer og tjenester på sit område. Denne ret berører ikke retsakter vedtaget i henhold til artikel 6, stk. 2, andet afsnit.

[...]«

6. Artikel 6 i direktiv 2010/40 med overskriften »Specifikationer« bestemmer:

- »1. Kommissionen vedtager først de nødvendige specifikationer til sikring af kompatibilitet, interoperabilitet og kontinuitet med henblik på indførelse og praktisk anvendelse af ITS i forbindelse med de prioriterede foranstaltninger.

2. Kommissionen skal tilsigte at vedtage specifikationer for en eller flere af de prioriterede foranstaltninger senest den 27. februar 2013.

Senest 12 måneder efter vedtagelsen af de nødvendige specifikationer for en prioriteret foranstaltning forelægger Kommissionen, hvor det er hensigtsmæssigt og efter at have foretaget en konsekvensvurdering, herunder en costbenefitanalyse, et forslag for Europa-Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med artikel 294 i TEUF om indførelse af denne prioriterede foranstaltning.

3. Når de nødvendige specifikationer for de prioriterede foranstaltninger er vedtaget, vedtager Kommissionen specifikationer, der sikrer kompatibilitet, interoperabilitet og kontinuitet med henblik på indførelse og praktisk anvendelse af ITS i forbindelse med andre prioriterede foranstaltninger.

4. Hvor det er relevant, og afhængigt af det område, der er dækket af specifikationen, skal specifikationen indeholde en eller flere af følgende typer bestemmelser:

- a) funktionelle bestemmelser, der beskriver de forskellige interessenters roller og informationsstrømmen mellem dem
- b) tekniske bestemmelser, der angiver de tekniske midler til overholdelse af de funktionelle bestemmelser
- c) organisatoriske bestemmelser, der beskriver de forskellige interessenters proceduremæssige forpligtelser
- d) tjenestebestemmelser, der beskriver ITS-applikationernes og -tjenesternes forskellige tjenesteniveauer og indhold.

5. Uden at dette berører procedurerne i direktiv 98/34/EF, skal specifikationerne, når det er hensigtsmæssigt, angive betingelserne for, at medlemsstaterne efter meddelelse til Kommissionen kan fastsætte yderligere regler for tilrådighedsstillelse af ITS-tjenester på hele eller en del af deres område, forudsat at disse regler ikke hindrer interoperabiliteten.

6. Specifikationerne skal, hvor det er hensigtsmæssigt, bygge på en af de standarder, der er omhandlet i artikel 8.

Specifikationerne skal, når det er hensigtsmæssigt, fastsætte overensstemmelsesvurdering i overensstemmelse med afgørelse nr. 768/2008/EF.

Specifikationerne skal overholde principperne som anført i bilag II.

7. Kommissionen foretager en konsekvensvurdering, herunder en costbenefitanalyse, inden specifikationerne vedtages.»

7. Artikel 7 i direktiv 2010/40 med overskriften »Delegerede retsakter« bestemmer:

»1. Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF for så vidt angår specifikationerne. Når Kommissionen vedtager delegerede retsakter, gør den det i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i dette direktiv, særlig artikel 6 og bilag II.

2. Der vedtages en særskilt delegeret retsakt for hver af de prioriterede foranstaltninger.

[...]«

B – Delegeret forordning nr. 885/2013

8. Det fremgår af artikel 1 i delegeret forordning nr. 885/2013, at denne forordning »fastlægger de specifikationer, der er nødvendige for at sikre kompatibilitet, interoperabilitet og kontinuitet i forbindelse med udvikling og praktisk anvendelse af informationstjenester vedrørende sikrede parkeringspladser for lastbiler og erhvervskøretøjer i Unionen, jf. direktiv [2010/40]«.

9. Artikel 3 i delegeret forordning nr. 885/2013, der vedrører krav til tilrådighedsstillelse af informationstjenester, bestemmer:

»1. Medlemsstaterne udpeger områder, hvor trafik- og sikkerhedsforholdene kræver indførelse af informationstjenester vedrørende sikrede parkeringspladser.

De fastlægger ligeledes prioriterede områder, hvor der vil blive stillet dynamisk information til rådighed.

2. Tilrådighedsstillelsen af informationstjenesterne skal opfylde kravene i artikel 4-7.«

10. Artikel 8 i delegeret forordning nr. 885/2013 med overskriften »Vurdering af overholdelsen af kravene« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne udpeger et nationalt organ, som er kompetent til at vurdere, hvorvidt tjenesteudbydere, parkeringspladsoperatører og vejoperatører opfylder kravene i artikel 4-7. Organet skal være upartisk og uafhængigt af sidstnævnte.

To eller flere medlemsstater kan vælge at udpege et fælles regionalt organ, som er kompetent til at vurdere, om kravene opfyldes i deres områder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de udpegede organer.

2. Alle tjenesteudbydere indgiver en erklæring til de udpegede organer om, at de overholder kravene i artikel 4-7.

[...]

3. De udpegede organer foretager stikprøvekontrol af erklæringernes korrekthed blandt en række offentlige og private tjenesteudbydere og parkeringspladsoperatører og anmoder om dokumentation for, at kravene i artikel 4-7 opfyldes.

Tjenestens kvalitet kan også vurderes ved hjælp af kommentarer fra brugerne.

De udpegede organer underretter hvert år de relevante nationale myndigheder om de indgivne erklæringer såvel som om resultaterne af stikprøvekontrollen.«

C – Delegeret forordning nr. 886/2013

11. Det fremgår af artikel 1 i delegeret forordning nr. 886/2013, at denne forordning »fastsætter de specifikationer, der er nødvendige for at sikre kompatibilitet, interoperabilitet og kontinuitet i forbindelse med indførelse og anvendelse af data og procedurer for vederlagsfri tilrådighedsstillelse for brugerne, om muligt, af et minimum af generel trafiksikkerhedsinformation på EU-plan i henhold til direktiv 2010/40«.

12. Artikel 5 i delegeret forordning nr. 886/2013, der vedrører tilrådighedsstillelse af informationstjenesten, bestemmer:

»1. Medlemsstaterne udpeger sektioner af det transeuropæiske vejnet, hvor trafik- og sikkerhedsforholdene kræver indførelse af en tjeneste til levering af et minimum af generel trafiksikkerhedsinformation.

De underretter Kommissionen om disse vejsektioner.

2. Informationstjenesten skal stilles til rådighed i henhold til kravene i artikel 6-8.«

13. Artikel 9 i delegeret forordning nr. 886/2013 med overskriften »Vurdering af overholdelsen af kravene« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne udpeger et neutralt og uafhængigt nationalt organ, som har kompetence til at vurdere, hvorvidt kravene i artikel 3-8 er opfyldt af de offentlige og private vejoperatører og tjenesteudbydere og de radiostationer, som sender trafikinformation. To eller flere medlemsstater kan udpege ét fælles organ, som har kompetence til at vurdere, hvorvidt kravene opfyldes på deres områder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de udpegede nationale organer.

2. Offentlige og private vejoperatører, tjenesteudbydere og radiostationer, som sender trafikinformation, stiller deres identifikationsoplysninger og en beskrivelse af den tjeneste, som de udbyder, til rådighed for de udpegede nationale organer og fremlægger en erklæring om, at de overholder kravene i artikel 3-8.

[...]

3. De udpegede nationale organer foretager stikprøvekontrol blandt en række offentlige og private vejoperatører, tjenesteudbydere og radiostationer, som sender trafikinformation, for at sikre, at erklæringerne er korrekte, og anmoder om bevis for, at kravene i artikel 3-8 overholdes.

De udpegede nationale organer underretter hvert år de nationale myndigheder om de indgivne erklæringer og resultaterne af deres stikprøvekontrol.«

III – Den appellerede dom

14. Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 12. december 2013 anlagde Den Tjekkiske Republik to sager med påstand om annullation af de omtvistede forordninger.

15. Den Tjekkiske Republik fremsatte til støtte for disse søgsmål tre anbringender. Det første anbringende vedrørte tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, i direktiv 2010/40, sammenholdt med dette direktivs artikel 5, stk. 1, og artikel 6, idet Kommissionen ved at vedtage de omtvistede forordninger overskred grænserne for beføjelsen i henhold til denne bestemmelse. Det andet anbringende vedrørte tilsidesættelse af artikel 290 TEUF, idet Kommissionen med vedtagelsen af de omtvistede forordninger overskred grænserne for sin beføjelse til at vedtage delegerede ikke-lovgivningsmæssige retsakter i henhold til denne artikel. Det tredje anbringende vedrørte tilsidesættelse af artikel 13, stk. 2, TEU, idet Kommissionen med vedtagelsen af de omtvistede forordninger overskred grænserne for den beføjelse, som er tildelt Kommissionen i traktaterne.

16. I den appellerede dom forkastede Retten hvert enkelt af disse anbringender og frifandt som følge heraf Kommissionen i de to sager.

IV – Paternes påstande for Domstolen

17. Den Tjekkiske Republik har principalt nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- De omtvistede forordninger annulleres i deres helhed.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18. Den Tjekkiske Republik har subsidiært nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Artikel 3, stk. 1, artikel 8 og artikel 9, stk. 1, litra a), i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 5, stk. 1, artikel 9 og artikel 10, stk. 1 litra a), i forordning nr. 886/2013 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

V – Analyse

20. Den Tjekkiske Republik har til støtte for appellen fremsat tre anbringender, som jeg vil behandle enkeltvis nedenfor.

A – Det første anbringende om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

21. Den Tjekkiske Republik har med det første anbringende anført, at Retten tilsidesatte retssikkerhedsprincippet, da den i den appellerede doms præmis 39-43 fastslog, at de omtvistede forordninger ikke fastsætter en forpligtelse for medlemsstaterne til at indføre ITS-applikationer og -tjenester på deres område.

22. Disse præmisser i den appellerede dom vedrører Rettens undersøgelse af første led i Den Tjekkiske Republiks første annullationsanbringende. Den Tjekkiske Republik havde gjort gældende, at Kommissionen havde overskredet grænserne for den beføjelse, der er tillagt ved direktiv 2010/40, ved i de omtvistede forordninger at stille krav om indførelsen af ITS-applikationer og -tjenester, selv om medlemsstaterne i medfør af dette direktivs artikel 5, stk. 1, er tillagt beføjelse til at træffe afgørelse om en sådan indførelse. Retten tog ikke dette led til følge med den begrundelse, at de omtvistede forordninger i modsætning til, hvad Den Tjekkiske Republik havde hævdet, ikke fastsatte en pligt til at indføre sådanne applikationer og tjenester.

23. Den Tjekkiske Republik har henvist til Domstolens praksis, hvorefter retssikkerhedsprincippet kræver, at de EU-retlige regler er klare, præcise og forudsigelige i deres retsvirkninger, således at de berørte kan orientere sig i situationer og retsforhold, der henhører under EU-retten⁶.

⁶ – Dom af 12.2.2015, Parlamentet mod Rådet (C-48/14, EU:C:2015:91, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

24. Den Tjekkiske Republik har fremsat tre argumenter for at godtgøre, at dette princip er blevet tilsidesat i den appellerede doms præmis 39-43.

25. For det første fremgår det af de omtvistede forordninger, at disse forordninger i modsætning til, hvad Retten har fastslået, skal finde anvendelse i alle medlemsstater. Disse forordninger indeholder navnlig den klassiske bestemmelse om, at forordningerne er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i alle medlemsstater. Det fremgår endvidere af Kommissionens begrundelse vedrørende de nævnte forordninger⁷, at Kommissionen ønskede at fastsætte en forpligtelse til at indføre ITS-applikationer og -tjenester i alle medlemsstater. Det følger heraf, at Rettens konklusion, hvorefter de omtvistede forordninger ikke fandt anvendelse i de medlemsstater, der ikke havde indført sådanne applikationer og tjenester, ikke er forenelig med begrundelsens ordlyd og Kommissionens holdning på det tidspunkt, hvor begrundelsen blev udfærdiget.

26. Efter min opfattelse skal dette argument forkastes som ugrundet. For det første indeholder de omtvistede forordninger, således som Kommissionen har anført, ikke nogen bestemmelser, der udtrykkeligt fastsætter en sådan pligt til at indføre ITS-applikationer og -tjenester.

27. For det andet kan det af artikel 1 i hver enkelt af disse forordninger og artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40 udledes, at disse artikler kun finder anvendelse i en medlemsstat, når den har truffet afgørelse om at indføre ITS-applikationer og -tjenester.

28. Det fremgår nemlig af artikel 1 i begge de nævnte forordninger, at disse forordninger fastsætter visse specifikationer »i henhold til direktiv [2010/40]«. Det fremgår imidlertid af dette direktivs artikel 5, stk. 1, at medlemsstaternes pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at specifikationer, der vedtages af Kommissionen, anvendes uden, at »[d]ette berører [...] den enkelte medlemsstats ret til at træffe afgørelse om indførelse af sådanne applikationer og tjenester på sit område«.

29. Det følger af en samlet læsning af disse bestemmelser, at de omtvistede forordninger fastsætter visse specifikationer uden imidlertid at anfægte hver enkelt medlemsstats ret til at træffe afgørelse om indførelse af ITS-applikationer og -tjenester på sit område. Jeg bemærker endvidere, at disse forordninger supplerer direktiv 2010/40, således som Retten har anført i den appellerede doms præmis 40, og at de ikke indeholder nogen bestemmelser, der ændrer rækkevidden af dette direktivs artikel 5, stk. 1, således som Retten med føje har bemærket i den appellerede doms præmis 41.

30. Efter min opfattelse er det ikke nødvendigt at undersøge begrundelsen for de omtvistede forordninger, idet indholdet af de ovennævnte bestemmelser entydigt fremgår af deres ordlyd.

31. Jeg bemærker imidlertid subsidiært, at denne begrundelse indeholder en sammenligning af flere scenarier, der involverer indførelsen af ITS-applikationer og -tjenester i visse eller alle medlemsstater. Det er korrekt, at Kommissionen i hver enkelt af de nævnte begrundelser på baggrund af en komparativ costbenefitanalyse af disse scenarier konkluderer, at indførelse af sådanne applikationer og tjenester i alle medlemsstater vil være at foretrække. Der er imidlertid ingen oplysninger, der giver grundlag for at antage, at dette scenarie faktisk er det scenarie, der er gennemført i de forslag til forordninger, som Kommissionen fremlagde. Det fremgår i denne forbindelse af begrundelsen vedrørende delegeret forordning nr. 886/2013, at »direktiv 2010/40 [...] omfatter seks prioriterede foranstaltninger for vedtagelse af specifikationer og en obligatorisk indførelse heraf, hvis det er relevant«⁸. Denne præcisering synes efter min opfattelse at vise, at Kommissionen ikke havde nogen hensigt om at stille krav om en obligatorisk indførelse af sådanne applikationer og tjenester i forbindelse med vedtagelsen af denne forordning.

7 – Kommissionens begrundelse af 15.5.2013 vedrørende delegeret forordning nr. 885/2013, C(2013) 2549 final og Kommissionens begrundelse af 15.5.2013 vedrørende delegeret forordning nr. 886/2013, [C(2013) 2550 final].

8 – Kommissionens begrundelse af 15.5.2013 vedrørende delegeret forordning nr. 885/2013, C(2013) 2550 final, s. 3 (min fremhævelse).

32. Jeg er derfor af den opfattelse, at det ikke kan udledes af begrundelsen vedrørende de omtvistede forordninger, at Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af disse forordninger havde til hensigt at stille krav om obligatorisk indførelse af sådanne applikationer og tjenester for medlemsstaterne.

33. Det følger af det ovenstående, at Retten ikke begik en fejl, da den i den appellerede doms præmis 39-43 fastslog, at de omtvistede forordninger ikke pålægger medlemsstaterne en pligt til at indføre ITS-applikationer eller -tjenester.

34. For det andet har Den Tjekkiske Republik hævdet, at Retten i den appellerede doms præmis 40, fejlagtigt fastslog, at det ikke i de omtvistede forordninger var nødvendigt udtrykkeligt at angive, at disse forordninger ikke fandt anvendelse i visse medlemsstater, eftersom det følger af direktiv 2010/40, at disse forordninger ikke finder anvendelse. Retten fastslog derved, at anvendelsen af delegerede retsakter kunne udledes ikke blot af deres ordlyd, men også af fortolkningen af basisretsakten.

35. Den Tjekkiske Republik har tilføjet, at den udtrykkelige ordlyd af en delegeret retsakt, der er i strid med basisretsakten, ikke kan afhjælpes ved at fortolke den delegerede retsakt i overensstemmelse med basisretsakten. Det er kun muligt at foretage en sådan overensstemmende fortolkning, når den ikke er i strid med gældende ret, dvs. når retlige bestemmelser af en trinlavere rang gør det muligt at anlægge en sådan fortolkning.

36. Efter min opfattelse begik Retten ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 40 at fastslå, at de omtvistede forordninger skulle forstås i lyset af basisretsakten, som udgøres af direktiv 2010/40. Denne fortolkningsmetode følger efter min opfattelse af forholdet mellem en basisretsakt, der bl.a. fastsætter retsforskriftens væsentligste bestemmelser, og den delegerede retsakt, hvorved Kommissionen kan supplere eller ændre visse ikke-væsentlige bestemmelser i denne retsakt i henhold til artikel 290 TEUF. Domstolen har allerede haft lejlighed til i denne forbindelse at præcisere, at tildelingen af en delegeret beføjelse sker med henblik på vedtagelsen af regler, der indgår i den retlige ramme, således som denne er defineret i den lovgivningsmæssige basisretsakt⁹. Dette kan illustreres ved, at det inden for rammerne af den foreliggende sag er åbenbart, at begrebet »specifikation«, der anvendes i de omtvistede forordninger, skal fortolkes i lyset af den definition, der er givet heraf i artikel 4, nr. 17), i direktiv 2010/40¹⁰.

37. Retten anlagde endvidere ikke en fortolkning af de omtvistede forordninger, der var i strid med gældende ret, idet det ikke af nogen af disse forordningers respektive bestemmelser kan udledes, at disse forordninger pålægger medlemsstaterne en pligt til at indføre ITS-applikationer eller -tjenester¹¹.

38. For det tredje har Den Tjekkiske Republik anført, at den appellerede dom medfører en usikker retsstilling for medlemsstaterne, når de skal anvende en delegeret retsakt, fordi de ikke kan forlade sig på de udtrykkelige bestemmelser i denne retsakt med henblik på at fastlægge de bestemmelser, der finder anvendelse på dem, og de forpligtelser, der følger heraf. Medlemsstaterne har således i praksis ikke andre muligheder end at anlægge et annulationssøgsmål inden for den frist, der er fastsat i artikel 263 TEUF, såfremt det følger af den delegerede retsakts bestemmelser, at anvendelsesområdet for den delegerede retsakt overskrider det, der er fastsat i basisretsakten. I mangel af anlæggelsen af et sådant annulationssøgsmål mister medlemsstaterne nemlig mulighed for at påberåbe sig, at den delegerede retsakt er ulovlig, såfremt Kommissionen anlægger et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 258 TEUF¹².

9 – Dom af 17.3.2016, Parlamentet mod Kommissionen (C-286/14, EU:C:2016:183, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

10 – Som eksempel kan nævnes, at Domstolen i dom af 3.4.2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, præmis 33 og 34) anlagde en fortolkning i lyset af basisretsakten.

11 – Jf. punkt 26-29 i dette forslag til afgørelse.

12 – Dom af 18.10.2012, Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik, C-37/11, EU:C:2012:640, præmis 46-48.

39. Dette argument kan ikke tiltrædes, fordi det også hviler på en urigtig antagelse om, at bestemmelserne i de omtvistede forordninger pålægger medlemsstaterne en pligt til at indføre ITS-applikationer og -tjenester i strid med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40¹³.

40. Jeg tilføjer, at det tilkommer medlemsstaterne at vurdere, om anvendelsesområdet for en delegeret retsakt overskrider det, der er fastsat i basisretsakten, og i givet fald at anlægge et annullationssøgsmål inden for den frist, der er fastsat i artikel 263 TEUF. Denne begrænsning, der følger af den måde, hvorpå retsmidlerne for Unionens retsinstanser er organiseret, kan ikke anses for en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, således som dette fortolkes af Domstolen¹⁴.

41. Da Den Tjekkiske Republik ikke har påberåbt sig noget argument, der kan godtgøre, at retssikkerhedsprincippet er blevet tilsidesat, skal det første anbringende forkastes som ugrundet.

B – Om det andet anbringende vedrørende tilsidesættelsen af artikel 13, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 290 TEUF

42. Den Tjekkiske Republik har med sit andet anbringende anført, at Retten tilsidesatte artikel 13, stk. 2, TEU og artikel 290 TEUF, da den i den appellerede doms præmis 63 fastslog, at Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af delegerede retsakter ikke er begrænset af den udtrykkelige rækkevidde af den beføjelse, der er fastsat i basisretsakten.

43. Denne angivelige retlige fejl medfører, at den undersøgelse, der i den appellerede doms præmis 45-63, er foretaget af det første annullationsanbringendes andet led, hvorved Retten fastslog, at Kommissionen ikke havde overskredet grænserne for de beføjelser, som den er tillagt i henhold til direktiv 2010/40 ved at pålægge medlemsstaterne at udpege et nyt neutralt og uafhængigt kontrolorgan, der har til opgave at sikre overholdelsen af de krav, der er fastsat ved de omtvistede forordninger, er ugyldig.

44. Den Tjekkiske Republik har anført, at den beføjelse, som er tillagt Kommissionen ved artikel 290 TEUF til at vedtage almengyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, udgør en undtagelse til hovedreglen i artikel 13, stk. 2, TEU, som derfor skal fortolkes strengt. Kommissionen er af den opfattelse, at beføjelsen til at tildele den en delegeret beføjelse ikke udgør en undtagelse, der skal fortolkes strengt, men en beføjelse, der har forfatningsrang, og som er tillagt lovgiver ved artikel 290 TEUF.

45. Det er imidlertid ikke nødvendigt at tage stilling til dette teoretiske spørgsmål for at forkaste de fem argumenter, som Den Tjekkiske Republik har fremsat til støtte for det andet anbringende.

46. For det første skulle Retten med urette have fastslået i den appellerede doms præmis 58, at den beføjelse, som Kommissionen er tildelt til at vedtage delegerede retsakter, ikke er begrænset til de aspekter, der udtrykkeligt er nævnt i artikel 6 i direktiv 2010/40, men kan også omfatte gennemførelsen af andre bestemmelser i direktivet. Den Tjekkiske Republik har anført, at der bør anlægges en streng fortolkning af den beføjelse, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2010/40, således at denne beføjelse kun vedrører den type bestemmelser, der er opregnet i dette direktivs artikel 6, stk. 4.

13 – Jf. punkt 26-29 i dette forslag til afgørelse.

14 – Jf. punkt 23 i dette forslag til afgørelse.

47. Jeg bemærker i denne forbindelse, at den beføjelse, som Kommissionen er tillagt, er baseret på artikel 7 i direktiv 2010/40 og ikke dette direktivs artikel 6. Det fremgår imidlertid af denne førstnævnte bestemmelse, at Kommissionen vedtager de delegerede retsakter »i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i dette direktiv, særlig artikel 6 og bilag II«. Det var derfor med rette, at Retten fastslog, at den beføjelse, som Kommissionen er tillagt, ikke er begrænset til de aspekter, der udtrykkeligt var anført i det nævnte direktivs artikel 6.

48. Jeg bemærker under alle omstændigheder, at artikel 6, stk. 4, litra c), i direktiv 2010/40 udgør et tilstrækkeligt retsgrundlag for Kommissionen til at stille krav om, at medlemsstaterne skal udpege et kontrolorgan, af de grunde, der er redegjort for i punkt 58-65 i dette forslag til afgørelse. Den hypotetiske retlige fejl, som Retten i denne forbindelse måtte have begået, er derfor ikke relevant, fordi Kommissionen er beføjet til at stille krav om, at der udpeges et kontrolorgan, selv i den situation, hvor beføjelsen er begrænset til de aspekter, der udtrykkeligt er nævnt i artikel 6, stk. 4, i direktiv 2010/40¹⁵.

49. Den Tjekkiske Republik har for det andet anført, at Retten i den appellerede doms præmis 63 med urette fastslog, at Kommissionen kan vedtage regler, der går ud over beføjelsens rammer, når den vurderer, at dette er nødvendigt. Efter Den Tjekkiske Republiks opfattelse er den beføjelse, som Kommissionen er tillagt, begrænset til det, der efter EU-lovgivers opfattelse var nødvendigt, da den formulerede beføjelsen til Kommissionen i basisretsakten.

50. Parterne har under den mundtlige forhandling endvidere fremsat bemærkninger om muligheden for, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 63 fastslog, at kravet om at udpege nationale kontrolorganer henhører under Kommissionens såkaldte »subjektive« skøn beføjelse.

51. Det er efter min opfattelse hensigtsmæssigt at opdele undersøgelsen af dette andet argument i to dele, som henholdsvis vedrører den eventuelle tildeling af en subjektiv skøn beføjelse til Kommissionen og Kommissionens eventuelle overskridelse af grænserne for den delegation, der er tildelt ved direktiv 2010/40.

52. For det første kan jeg ikke tilslutte mig den argumentation, hvorefter Retten i den appellerede doms præmis 63 skulle have anerkendt, at Kommissionen var tillagt en subjektiv skøn beføjelse.

53. Der kan efter min opfattelse ikke herske tvivl om, at spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen eventuelt overskred sine delegerede beføjelser, skal undergives en objektiv vurdering på grundlag af de bestemmelser, der danner grundlag for delegationsbeføjelsen i basisretsakten. Det fremgår nemlig af artikel 290, stk. 1, andet afsnit, TEUF, at de lovgivningsmæssige retsakter udtrykkeligt afgrænser delegationens formål, indhold, omfang og varighed. Det fremgår endvidere af artikel 290, stk. 2, første afsnit, TEUF, at de lovgivningsmæssige retsakter udtrykkeligt fastlægger de betingelser, der gælder for delegationen¹⁶.

54. Kommissionen har således med føje anført, at den i forbindelse med udøvelsen af de delegerede beføjelser råder over en mere eller mindre vid skøn beføjelse afhængigt af, hvad lovgiver har besluttet i retsakten, idet delegationen kun kan vedrøre de ikke-væsentlige bestemmelser i basisretsakten. Efter min opfattelse bekræftes denne fortolkning af artikel 290 TEUF af præmis 32 i dom af 16. juli 2015, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, hvori Domstolen fastslog, at lovligheden af det valg, som

15 – Det følger af fast retspraksis, at en retlig fejl ikke er relevant, når den angår grunde, som, hvis de blev kendt ugyldige, ikke kunne bevirke, at den appellerede dom ophæves. Jf. i denne retning dom af 24.10.2002, *Aéroports de Paris mod Kommissionen* (C-82/01 P, EU:C:2002:617, præmis 41 og 67 og den deri nævnte retspraksis), af 28.6.2005, *Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P - C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 148 og den deri nævnte retspraksis), og af 9.7.2015, *InnoLux mod Kommissionen* (C-231/14 P, EU:C:2015:451, præmis 83).

16 – Jf. i denne retning dom af 17.3.2016, *Parlamentet mod Kommissionen* (C-286/14, EU:C:2016:183, præmis 30 og 31).

EU-lovgiver har truffet om at tildele Kommissionen en delegeret beføjelse, afhænger af spørgsmålet om, hvorvidt de retsakter, som denne institution skal vedtage, er almen gyldige, og om de udbygger eller ændrer ikke-væsentlige bestemmelser i den lovgivningsmæssige retsakt, og ikke af om Kommissionen er blevet tildelt en skøn beføjelse eller rækkevidden heraf¹⁷.

55. Retten foretog imidlertid netop i den appellerede doms præmis 50-60 en objektiv vurdering. Retten konkluderede nemlig i denne doms præmis 62 på grundlag af en undersøgelse af de relevante bestemmelser i direktiv 2010/40 og nærmere bestemt artikel 4, nr. 17), artikel 5-7 og bilag II, at Kommissionen havde beføjelse til i de omtvistede forordninger at vedtage en procedure for overensstemmelsesvurderinger ved at pålægge medlemsstaterne, der har ansvaret for at sikre anvendelsen af specifikationerne, at udpege et organ, der har ansvaret for at kontrollere, at operatørerne overholder disse specifikationer.

56. Det var endvidere også uden at begå en fejl, at Retten derefter i den appellerede doms præmis 63 fastslog, at en sådan udtrykkelig beføjelse ikke var nødvendig, og at det var tilstrækkeligt, at Kommissionen i medfør af en skøn beføjelse *som den, der objektivt følger af de nævnte bestemmelser i direktiv 2010/40*, havde fundet, at det var nødvendigt at udpege et sådant organ for at sikre formålene om kompatibilitet, interoperabilitet og kontinuitet. Kommissionen foretog med andre ord, således som Kommissionen anførte under den mundtlige forhandling, et valg mellem flere af de muligheder, som den havde inden for de rammer, der var afgrænset i direktiv 2010/40, og navnlig af de principper, der var fastsat i bilag II til dette direktiv.

57. Den appellerede doms præmis 63 skal med andre ord ikke forstås isoleret, således at Retten anerkendte, at Kommissionen havde en subjektiv skøn beføjelse. Den skøn beføjelse, som ifølge Retten tilkommer Kommissionen, har objektiv karakter, idet den følger af bestemmelserne i direktiv 2010/40, der danner grundlag for delegationsbeføjelsen, og hvis rækkevidde er blevet undersøgt i den nævnte doms præmis 50-62.

58. For det andet er jeg af den opfattelse, at Retten med føje i den appellerede doms præmis 45-67 fastslog, at Kommissionen ikke overskred grænserne for den delegation, der er tildelt ved direktiv 2010/40, da den vedtog artikel 8, stk. 1, i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9, stk. 1, i delegeret forordning nr. 886/2013, som fastsætter bestemmelse om udpegning af et neutralt og uafhængigt kontrolorgan.

59. Efter min opfattelse udgør dette direktivs artikel 6, stk. 4, litra c), sammenholdt med den beføjelse, der er fastsat i det nævnte direktivs artikel 7, stk. 1, nemlig et tilstrækkeligt retsgrundlag for Kommissionen til at vedtage de to bestemmelser.

60. Det fremgår af artikel 6, stk. 4, litra c), i direktiv 2010/40, at en specifikation, hvor det er relevant, og afhængigt af det område, der er dækket af denne specifikation, indeholder »organisatoriske bestemmelser, der beskriver de forskellige interessenters proceduremæssige forpligtelser«.

61. Det er derfor nødvendigt at undersøge, dels om artikel 8, stk. 1, i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9, stk. 1, i delegeret forordning nr. 886/2013 udgør »organisatoriske bestemmelser«, dels om de »beskriver de forskellige interessenters proceduremæssige forpligtelser«.

62. Efter min opfattelse kan der næppe være tvivl om, at de bestemmelser, der er indeholdt i disse to artikler har »organisatorisk« karakter, idet de organiserer en procedure, der har til formål at vurdere, om de krav, der er fastsat i hver enkelt af de omtvistede forordninger, er overholdt.

17 – C-88/14, EU:C:2015:499.

63. Det kan endvidere også kun vanskeligt bestrides, at disse bestemmelser fastsætter proceduremæssige forpligtelser for de væsentlige interessenter¹⁸. Det fremgår således af artikel 8, stk. 2, i delegeret forordning nr. 885/2013, at tjenesteudbydere skal indgive en erklæring til de udpegede organer om, at de overholder kravene i denne forordnings artikel 4-7. Det fremgår af artikel 9, stk. 2, i delegeret forordning nr. 886/2013, at vejoperatører, tjenesteudbydere og radiostationer, som sender trafikinformation, skal stille deres identifikationsoplysninger og en beskrivelse af den tjeneste, som de udbyder, til rådighed for de udpegede organer. Interessenterne skal endvidere fremlægge en erklæring om, at de overholder kravene i artikel 3-8.

64. Det er på denne baggrund, at forpligtelsen til at udpege et neutralt og uafhængigt kontrolorgan skal vurderes. Udpegelsen af et sådant organ udgør nemlig et organisatorisk aspekt, der er forbundet med at sikre, at de vurderingsprocedurer, der er indført ved de nævnte bestemmelser, fungerer korrekt. Disse organer har bl.a. til opgave at foretage stikprøvekontrol af korrektheden af de erklæringer, som interessenterne indgiver, og at anmode om dokumentation for, at de krav, der er fastsat i de omtvistede forordninger, er opfyldt, samt at underrette de kompetente nationale myndigheder om de indgivne erklæringer og om resultaterne af stikprøvekontrollen¹⁹. Jeg skal for fuldstændighedens skyld bemærke, at udpegning af et sådant organ efter min opfattelse er i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i bilag II til direktiv 2010/40, og navnlig principperne om effektivitet og om proportionalitet.

65. Jeg er følgelig af den opfattelse, at artikel 8 i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9 i delegeret forordning nr. 886/2013 fastsætter »organisatoriske bestemmelser, der beskriver de forskellige interessenters proceduremæssige forpligtelser« som omhandlet i artikel 6, stk. 4, litra c), i direktiv 2010/40, hvilket omfatter den forpligtelse til at udpege et neutralt og uafhængigt kontrolorgan, som er fastsat i de nævnte artiklers stk. 1.

66. Såfremt det måtte blive fastslået, at artikel 6, stk. 4, litra c), i direktiv 2010/40 ikke udgør et tilstrækkeligt retsgrundlag for Kommissionen til at vedtage de nævnte bestemmelser, er det subsidiært min opfattelse, at dette direktivs artikel 4, nr. 17), og artikel 6, stk. 1, sammenholdt med den beføjelse, der er fastsat i det nævnte direktivs artikel 7, stk. 1, udgør et sådant retsgrundlag.

67. I artikel 4, nr. 17), i direktiv 2010/40 gives nemlig en særligt bred definition af begrebet specifikation, idet der derved forstås »en bindende foranstaltning, hvorved der fastsættes bestemmelser om krav, procedurer og *andre relevante regler*« (min fremhævelse). Det fremgår endvidere af dette direktivs artikel 6, stk. 1, at Kommissionen vedtager de nødvendige specifikationer til sikring af kompatibilitet, interoperabilitet og kontinuitet med henblik på indførelse og praktisk anvendelse af ITS i forbindelse med de prioriterede foranstaltninger. Jeg bemærker endvidere, at dette direktivs artikel 6, stk. 4, efter min opfattelse ikke synes at foretage en udtømmende opregning af den type specifikationer, som Kommissionen kan vedtage.

68. Det følger efter min opfattelse af en samlet læsning af artikel 4, nr. 17), artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2010/40, at Kommissionen var beføjet til at fastsætte bestemmelser om udpegning af et neutralt og uafhængigt kontrolorgan, og dermed til at vedtage artikel 8, stk. 1, i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9, stk. 1, i delegeret forordning nr. 886/2013²⁰.

69. Det følger af det ovenstående, at Den Tjekkiske Republiks andet argument skal forkastes som ugrundet.

18 – Begrebet interessent er ikke defineret i direktiv 2010/40. I 18. betragtning nævnes imidlertid blandt de væsentlige interessenter bl.a. ITS-tjenesteudbydere og transport- og anlægsoperatører.

19 – Jf. artikel 8, stk. 3, i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9, stk. 3, i delegeret forordning nr. 886/2013.

20 – Det fremgår af artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at overholde de specifikationer, der vedtages af Kommissionen i henhold til dette direktivs artikel 6. Jf. punkt 76 i dette forslag til afgørelse.

70. Den Tjekkiske Republik har for det tredje anført, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 47-49 vedrørende den brede skønsmargen, som Kommissionen har med hensyn til at supplere retsfor skrifter, der er vedtaget på grundlag af artikel 290 TEUF, ikke er forenelig med den praksis, der følger af dom af 16. juli 2015, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet²¹.

71. Jeg vil minde om, at Domstolen i sidstnævnte doms præmis 32 fastslog, at hverken eksistensen eller omfanget af den skønsmargen, som Kommissionen var blevet tildelt, var relevant med henblik på at vurdere, om den retsakt, der skulle vedtages af Kommissionen, var omfattet af artikel 290 TEUF eller artikel 291 TEUF²².

72. Jeg mener i lyset af denne retspraksis, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 49 at antyde, at Kommissionen har en bred skønsmargen, når den supplerer en retsfor skrift i henhold til artikel 290 TEUF.

73. Denne retlige fejl har imidlertid ikke betydning, idet den vedrører grunde, som, hvis de blev kendt ugyldige, ikke kan bevirke, at den appellerede dom ophæves²³. Som jeg har nævnt i punkt 52-69 i dette forslag til afgørelse, foretog Retten nemlig i forbindelse med behandlingen af det første annullationsanbringendes andet led en objektiv vurdering af, om Kommissionen eventuelt havde overskredet grænserne for den beføjelse, der er fastsat i direktiv 2010/40. Denne objektive vurdering, der ikke er behæftet med retlige fejl, er imidlertid tilstrækkelig til at forkaste dette andet led.

74. Den Tjekkiske Republik har for det fjerde anført, at artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40 har overladt det til medlemsstaterne og ikke Kommissionen at vælge de midler, der skal anvendes for at sikre anvendelsen af specifikationer. Den beføjelse, der er tillagt Kommissionen, til at vedtage delegerede retsakter kan således ikke fortolkes på en måde, der udgør et indgreb i denne beføjelse, der tilkommer medlemsstaterne. Den Tjekkiske Republik har videre anført, at EU-lovgiver har anset dette aspekt for en væsentlig bestemmelse, der derfor ikke kan gøres til genstand for en delegeret retsakt i henhold til artikel 290 TEUF.

75. Jeg er i tvivl om, hvorvidt dette argument kan antages til realitetsbehandling, idet Den Tjekkiske Republik ikke præcist har angivet de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes, således som det kræves i henhold til artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

76. Dette argument er under alle omstændigheder ugrundet. Artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40 pålægger nemlig kun medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at specifikationer, der vedtages af Kommissionen i henhold til dette direktivs artikel 6, overholdes. Som jeg har anført i punkt 58-69 i dette forslag til afgørelse, er Kommissionen imidlertid beføjet til at vedtage specifikationer, der har proceduremæssig karakter, såsom artikel 8 i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9 i delegeret forordning nr. 886/2013, hvilket omfatter en forpligtelse til at udpege et neutralt og uafhængigt kontrolorgan. Medlemsstaterne er derfor i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40 forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at overholde denne specifikation.

77. Den Tjekkiske Republik har for det femte anført, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 60 og 61 fastslog, at artikel 5, stk. 1, og artikel 6, stk. 6, i direktiv 2010/40 støttede argumentet om, at Kommissionen havde beføjelse til at fastsætte bestemmelser om udpegning af et nationalt kontrolorgan.

21 – C-88/14, EU:C:2015:499.

22 – Jf. punkt 54 i dette forslag til afgørelse.

23 – Jf. den retspraksis, der er nævnt i fodnote 15 i dette forslag til afgørelse.

78. Hvad angår argumentet om tilsidesættelse af artikel 5, stk. 1, i direktiv 2010/40, er det min opfattelse, at dette argument er ugrundet af de grunde, der er anført i punkt 76 i dette forslag til afgørelse.

79. Den Tjekkiske Republik har endvidere anført, at dette direktivs artikel 6, stk. 6, udelukkende vedrører overholdelsesvurderingen i overensstemmelse med afgørelse nr. 768/2008/EF²⁴, og at ingen af de omtvistede forordningers bestemmelser fastsætter bestemmelse om en sådan vurdering.

80. Efter min opfattelse er dette argument begrundet. Det fremgår nemlig af denne afgørelses artikel 2, at den fastsætter en fælles ramme af generelle principper og referencebestemmelser for udarbejdelsen af EU-lovgivning om harmonisering af betingelserne for markedsføring af produkter. De omtvistede forordninger omfatter imidlertid ikke markedsføring af produkter. Følgelig begik Retten en retlig fejl i den appellerede doms præmis 61, da den antydede, at artikel 6, stk. 6, i direktiv 2010/40 bekræftede argumentet om, at Kommissionen havde beføjelse til at stille krav om udpegning af et nationalt kontrolorgan, således som det, der er omhandlet i artikel 8 i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9 i delegeret forordning nr. 886/2013.

81. Denne retlige fejl har imidlertid ingen betydning af de grunde, der er redegjort for i punkt 73 i dette forslag til afgørelse.

82. Det følger af det ovenstående, at Den Tjekkiske Republiks andet anbringende skal forkastes som ugrundet.

C – Om det tredje anbringende om rettergangsfejl begået af Retten

83. Den Tjekkiske Republik har med det tredje og sidste anbringende anført, at Retten begik rettergangsfejl ved at foretage en urigtig gengivelse af eller ved ikke tage hensyn til visse af de af Den Tjekkiske Republik anførte argumenter.

84. For det første fastslog Retten angiveligt med urette i den appellerede doms præmis 39, at Den Tjekkiske Republik og Kommissionen var enige om, at bestemmelserne i de omtvistede forordninger ikke fandt anvendelse, så længe en medlemsstat ikke havde truffet afgørelse om at indføre ITS-applikationer og -tjenester på sit område. Den Tjekkiske Republik har anført, at den i den til Retten indleverede replik oplyste, at en sådan fortolkning af disse forordninger efter denne medlemsstats opfattelse var passende, men at den ikke fandt støtte for en sådan fortolkning i de nævnte forordninger.

85. Som Kommissionen har anført, kan dette argument ikke tages til følge, idet det er baseret på en urigtig læsning af den appellerede doms præmis 39. Retten fastslog nemlig, at parterne var enige om fortolkningen af direktiv 2010/40, hvorefter de omtvistede forordninger ikke fandt anvendelse, når der ikke var indført ITS-applikationer og -tjenester, og ikke om fortolkningen af selve de omtvistede forordninger.

86. Jeg bemærker i øvrigt, at Retten i den appellerede doms præmis 35-44 grundigt undersøgte og forkastede Den Tjekkiske Republiks argument om, at de omtvistede forordninger fastsatte en forpligtelse til at indføre ITS-applikationer og -tjenester. Dette argument kan derfor ikke tages til følge.

24 – Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse af 9.7.2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (EUT 2008, L 218 s. 82).

87. For det andet tog Retten angiveligt ikke hensyn til Den Tjekkiske Republiks argument om, at Kommissionen i begrundelsen vedrørende de omtvistede forordninger udtrykkeligt havde oplyst, at den havde til hensigt at stille krav om, at der skulle indføres ITS-applikationer og -tjenester i alle medlemsstater.

88. Det følger af fast retspraksis, at den begrundelsespligt, der påhviler Retten i medfør af artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol, ikke pålægger den at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Begrundelsen kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte får kendskab til begrundelsen for, at de pågældende foranstaltninger er truffet, og at Domstolen råder over de til udøvelse af sin prøvelsesret nødvendige oplysninger²⁵.

89. I den appellerede doms præmis 35-44 redegjorde Retten imidlertid klart for de grunde, der gav den anledning til at fastslå, at de – bindende – bestemmelser i de omtvistede forordninger ikke medførte en forpligtelse til at indføre ITS-applikationer og -tjenester i medlemsstaterne, og opfyldte derfor begrundelsespligten. Det var således med føje, at Retten fastslog, at det ikke var nødvendigt at præcisere grundene til, at denne konklusion også fulgte af det – ikke-bindende – indhold i begrundelsen²⁶.

90. For det tredje tog Retten navnlig i forbindelse med vurderingen af det andet annullationsanbringende i den appellerede doms præmis 69-75 angiveligt ikke hensyn til Den Tjekkiske Republiks argument om, at gennemførelsen af den prøve, der foretages på nationalt plan, udgør et væsentligt element, og at reguleringen heraf derfor ikke kan overlades til Kommissionen i henhold til artikel 290 TEUF.

91. Efter min opfattelse undersøgte Retten dette argument i den appellerede doms præmis 72 og 73, idet den fastslog, at Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af artikel 8, stk. 1, i delegeret forordning nr. 885/2013 og artikel 9, stk. 1, i delegeret forordning nr. 886/2013 ikke overskred den beføjelse, der er tillagt ved direktiv 2010/40, og ikke har suppleret eller ændret en væsentlig bestemmelse i direktivet.

92. Det følger af det ovenstående, at Den Tjekkiske Republiks tredje anbringende skal forkastes som ugrundet.

93. Følgelig skal appellen forkastes i sin helhed. Den Tjekkiske Republik skal endvidere tilpligtes at betale sagens omkostninger, da Kommissionen har nedlagt påstand herom.

VI – Forslag til afgørelse

94. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»– Appellen forkastes.

– Den Tjekkiske Republik betaler sagens omkostninger.«

25 – Dom af 27.10.2011, Østrig mod Scheucher-Fleisch m.fl. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, præmis 104 og den deri nævnte retspraksis), og af 8.3.2016, Grækenland mod Kommissionen (C-431/14 P, EU:C:2016:145, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

26 – Jf. i denne forbindelse punkt 31 og 32 i dette forslag til afgørelse.